

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBIDOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA.

XIII. ÉVF. 1912. 7. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPOLO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS.

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal ...	5 „ — „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal ...	6 „ — „

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás ...	4 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ...	5 „ 50 „
Bőrkötés, aranyv., tokkal ...	6 „ 50 „
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával ...	8 „ 50 „

Japán papíron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás ...	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal ...	6 „ — „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal ...	7 „ — „
Borjúbőr, párnázva, kazettával ...	9 „ — „
Borjúbőr, hordozható tokkal ...	18 „ — „

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamát 1 K 40 fill.-jével.
még kaphatók ————— egyenként

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papíron:

Vászonkötés	4 K 60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal ...	6 „ 50 „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal ...	7 „ 50 „

Japán papíron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K 20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás, tokkal ...	7 „ 50 „
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal ...	8 „ 50 „
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 „ — „

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülöben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsa (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvétell

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

Reviczky Aladár C.M. munkái:

Az Oltáriszentség. Ára 50 fillér.

Mindennapi lelki kenyér. Ára amateur kötésben 1-60 kor.

Jöjjetek hozzám mindnyájan. Ára 10 fillér, 100 drb 8 kor.

Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szentáldozás. Ára 16 fillér.

Megjelent tótul is. Ára 16 fillér.

Előadások az Oltáriszentségről. Ára 80 fillér.

Baylon sz. Paszkál, az oltáregyesületek patrónusa. Ára 80 fillér.

Imák és énekek. Ára kötve 80 fillér.

Katonai imakönyv. Ára kötve 40 fillér.

A vegyesházasságról. Ára 16 fillér. Megjelent tótul is. Ára 20 fillér.

Jöjj, Uram Jézus! A gyakran áldozó gyermekek imakönyve. Köt. 1.60 K.

Isten nevét hiába ne vegyed! Ára 4 fillér.

Kaphatók a Lazaristáknál Budapest, IX., Gát-u. 6.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *T. J.*: Eucharisztikus triduum. — *y. r.*: A XXIII. nemzetközi eucharisztikus kongresszus. — *Cl. Adoratrix*: Viharban. — Szent Bonaventura. — *Lukácsy István*: Jézus után vágyódó gyermeki szív. — *Antal M.*: A kis Sanyi naplójából. — *Répcsevölgyi*: Természet világából. Örökimádás — *Dr. Hannig Györgyné*: Eucharisztikus korszak. — *Cl. A.*: Úrnap. — Vadvirág Jézus keblén. — Főiskolai hallgatóknak fontos! — *Gyakori szentáldozás*. Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. A mennyei kenyér. — Benzler, metzi püspök a gyakori szentáldozásról. — Afrikai hír. — Eucharisztikus Szövetség. *Gyermekvilág*. Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil*. Mindent Jézusért. — 3000 első áldozó. — Engedjétek hozzám a kisdedekeket. — Szent Ferenc és a gyermekek. — Az euch. Gyermekszövetség gyűlése Budapesten. — Első áldozó levele. — Aranyos gyermekek. — Róptében a nagyvilág körül. — Kimutatások.

Eucharisztikus triduum

HOL AZ EMBEREK buzgósága lelohadt, ott kétségkívül hathatósbab esz-
köz nem gondolható, mely az elhidegült keresztény sziveket Isten
iránti szeretetre gyúlasztaná, mint a gyakori és naponkinti szentáldozás;
melyben azt élvezzi a keresztény lélek, ki a legforróbb szeretet forrása.
Ezen kívánva-kívánt cél elérését a szentatya szerint nagyban előmozdítja
az, ha a keresztény népek tartós közös imával ostromolják Istent az ő
kegyelméért. Evégből óhajtja a szentatya, hogy az egyes templomokban
Úrnap nyolcadán, vagy ha a személyi és helyi körülmények úgy követelik,
a püspök engedelmeiből az év más szakain háromnap i maájtatosságok
tartassanak kapcsolatban az Oltáriszentség fenséges és méltó vételét magya-
rázó szentbeszédekkel.» (Kongregáció levele.)

A szentatya ezen apostoli szándéka lebegett az Oltáregyesület szeme
előtt, midőn fényes és gyümölcsökben gazdag triduumot tartott az úr-
napot követő három napon. A triduum már úrnap délutánján kezdődött.
Ezen és a következő napokon Bangha Béla Jézus-társasági atya ország-
hírű apologéta szónok tartotta hatalmas szónoklatait az örökimádás temp-
lomban, melyet a búzgó közönség teljesen megtöltött. Aranyajkáról
tudományos beállításban és fenséges távlatokban láttuk az eucharisziát.
Első beszéde arról szólt: *miért hisszük, hogy az ostyában Krisztus van
jelen*. Nagy titokkal állunk szemben. A csillagos ég, a nagy mindenség
teremtője lakják ott?

Nincsen igazság az evangéliumban, mely oly kétségbevonhatatlan bizonyossággal van kifejtve, mint az eucharisztia. *A kereszténység mindig hitte.* Mutatják a különféle liturgiák, mint a monofüzitáktól használt szent Jakab-féle és a szent Márk-féle alexandriai liturgia, melyeknek központja az eucharisztia. Továbbá a szentatyák gyönyörű himnuszai. Így Origenes és szent Cyprián himnuszai a III. században. Tertullian pedig azt írja a második században: Le kell vágni a kezét, aki bűnös kézzel nyúl az Úr testéhez. Koronatanúk még Alex. Kelemen, Ireneusz, Jusztin vértanú. Szent Ignác az I. század végén azt írja a rómaiaknak: Ne készítetek nekem ételt és italt, ott van nekem az Úr teste és vére.

Az apostolok közül elég hivatkozni szent Pálra, ki a korinthusi levélben fenséges magaslatra állítja az eucharisziát és annak vételét. Épen azért, mivel Krisztus van jelen a kenyér és bor leple alatt, figyelmezteti híveit: Vizsgálja meg magát az ember, aki eszik e kenyérből és iszik e borból, mert ítéletet eszik magának, nem különböztetvén meg az Úr testét és véré.

De lássuk magát az Urat, *Krisztust*. Vizsgáljuk szavait, melyekkel az utolsó vacsorán az Oltáriszentséget rendelte. A kenyérré rámondja az ő mindenhatóságával: Ez az én testem, a borra: ez az én vérem. A szavak egyszerűsége és a perc komolysága, melyben az történt, nem enged meg félremagyarázást. Jellemző egy német templomban lévő festmény. A képen három alak van: Krisztus amint a kenyérré rámondja: Ez az én testem; Luther amint a kenyér felett mondja: Ez Ies az én testem; s végül Kálvin e szavaival: Ez jelenti az én testemet. Az egész alá pedig az van írva: Keresztény válassz, kinek higgyél.

Hatalmas bizonyíték az Oltáriszentség katolikus magyarázata mellett Krisztusnak nagy eucharisztikus beszéde az 5000 ember kielégítése után. «Én vagyok az élő kenyér, ki a mennyből szállottam alá. S a kenyér, melyet én adok, az én testem a világ életéért; mert az én testem valóban étel és én vérem valóban ital.»

Világosabban nem mondhatta Jézus, hogy a kenyér színében rejtőzik. S midőn szavain megbotránkoznak, nem vonja vissza azokat, hanem még szigorúabban hallatja szavát: Bizony, bizony mondom nektek, ha nem eszitek az ember fia testét és nem isszátok az ő véré, nem lesz élet tibennetek.»

A második nap beszéd tárgya: *Az Oltáriszentség mint áldozat.*

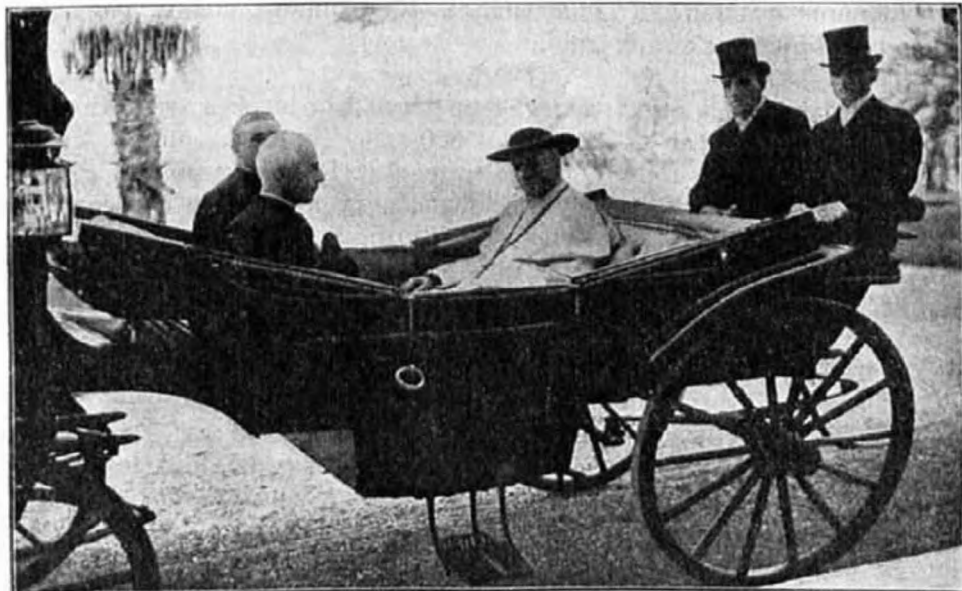
A vallástörténet megtanít bennünket, hogy minden népnél van áldozat. A pogány-magyarok, a görögök, rómaiak mind-mind áldozattal nyilvánítták hódolatukat a legfőbb lény iránt.

Krisztus a legtökéletesebb vallás szerzője a legtökéletesebb áldozatot alapította. Önmagát adta értünk. S nem múló, pillanatnyi áldozatot akart,

hanem örökösét, mely mindig fennáll és azért kigondolta az Oltáriszentséget.

«Ez az én testem, *mely értetek adatik*; ez az vérem, *mely értetek kiontatik*; főképp örökös áldozatot, odaadást, vérontást jelent az Eucharisziában.

Igy magyarázza azt szent Pál és a szentatyák. Maga a szó: Eucharisztia, ami hálaadó áldozatot jelent, már szent Ignác vértanu püspöknél található fel. Az áldozati jelleg magyarázza meg, hogy miért olyan szigorú a misehallgatás kötelessége. Mennyit tett a katakombák kereszténysége

X. Pius a vatikáni kertben.

egy miséért! Az angol katolikusok Erzsébet idejében életükkel játszottak egy mise miatt és még sem akarták nélkülözni. Innen a buzgó keresztények törekvése, a szentmise után.

Az oltárnál nagy hősiesség történik. Bámuljuk azt az embert, aki saját élete árán ment ki egy gyermeket a tűzhalálból; Krisztus ennél többet tett. Mily hanyagság tehát a misének az elhanyagolása. Budapest félmillió katolikusja közül talán csak ötvenezer hallgat mindig misét. Becsüljük a misét, az Oltáriszentség születése helyét.

A *harmadik beszéd az áldozásról* szólt. Az áldozás, az egyház legnagyobb diadala és vonzó ereje. Minden buzgóság, lelki nagy elhatározás, hithűség és hősiesség itt nyer tápot.

Díszje az egyháznak, mert neveli a szenteket, szüzeket és vértanukat. Az erények iskolája. Megteremtí a lélekben a földi paradicsomot.

Kincse az egyháznak. Hiszen a szentáldozás minden kegyelmek forrása. Vigasz a szenvedésben, megőrzője az ártatlanságnak, védelem a bűn ellen s eszköze az állhatatosságnak.

Még is sokan hanyagok. Vajjon hányan nem végezték el a husvétii szentáldozást. Jézus ezekkel úgy fog bánni, mint a példabeszédbeli lakomán bánt azokkal, kik mindenféle kifogásokat keresve megvetették a kitüntető meghívást. De még a jók is szeretnek kifogásokkal előállni.

Menjünk gyakran az Úr asztalához. Nem mintha méltók volnánk, hanem mivel méltók akarunk lenni.

* * *

Vasárnap reggel óriási tömegekben járultak a hívek a szentáldozáshoz. Legtöbben azonban — körülbelül 500-an — Prohászka püspök kezéből vették az Úr szent testét a 8 órai mise alatt. Prohászka püspök előbb magas szárnyalású beszédben gyulasztotta lángra a szíveket a szentségi Úr Jézus iránt. A lelkek királya köt az áldozóval szeretetszövetséget. Az isteni mester nem magyarázgat az utolsó vacsorán, azért mi se bölcsekedjünk az oltáriszentséggel szemben, hanem meghódolunk, imádjuk s sokszor táplálkozunk vele.

A triduumot délután Kohl Medárd püspök fejezte be nagy fénnel. A szent beszédet ismét pater Bangha mondotta. Az Oltáriszentség — mondotta — egy nefelejts virág. Emlékeztet engem, mily jó az Isten, mert hiszen hozzám jött; mily nagy áron ment meg engem; hisz folytonos áldozat értem. Emlékeztet arra, hogy milyen rossz a bűn, melynek legyőzése adta nekünk e nagy szentséget.

Az öröklámpa, mely szünet nélkül ég a nagy szentség előtt, legyen példaképünk, tanítson meg minket arra, hogy szüntelenül égjen lelkünkben a szeretet, a vágy az Úr Jézus után.

T. J.

A XXIII. nemzetközi eucharisztikus kongresszus.

A WIENI eucharisztikus kongresszus előkészületei lázasan folynak. Már eddig is oly sokan jelezték részvétőket, hogy a kongresszus kétségtelenül kitünően fog sikerülni. Kívánatos azonban, hogy aki csak teheti, személyesen vegyen azon részt. A személyes impressziókat semmi sem képes pótolni. Az Oltáriszentség szükségképen kívánja, hogy a legfényesebb demonstrációk legyenek mellette. Mindenki tartsa kiváló szerencsének, megtiszteltetésnek — sőt kegyelemnek, hogyha a kongresszuson résztvehet.

Elsősorban ott kell lenni minél több főpapnak és áldozárnak. Az

eddig jelentkezők közt több mint száz főpaprak és több ezer papnak nevét olvashatjuk. Édes hazánkból, honnan majdnem az összes főpásztorok megjelennek, legalább 5—600 papnak kell résztvenni.

De a világiak sem maradhatnak el. Legyen ott a mágnásvilág, a katolikus polgárság, a hivatalnokok, tanárok és tanítók nagy száma, legyen ott minél több a hivekből. Minden egyeslet a lehető legnagyobb számban képviseltesse magát, így az oltáregyesületek, Mária-kongregációk, katolikus körök, munkásegyletek és az összes hitbuzgalmi társulatok.

A kongresszus egy nagy családi összejövetel legyen, hol minden nép gyermeke mint Krisztus testvére vegyen részt a nagy ünnepélyen.

Alsó- és Felső-Ausztriából, Salzburgból, Stájerországból, Tirolból, Csehországból több mint 1000—1000 tag jelentkezett, sokan jönnek Galiciából is lengyelek és ruthének, a horvátok száma eddig több, mint 4800, Boszniából is ezren jelentették be részvétüket. A magyarok száma remélhetőleg meghaladja majd a 10.000-et.

A wieni sajtóiroda havonként többször értesíti az összes katolikus lapokat mindarról a sok munkáról, mi a kongresszus érdekében történik. Legújabbban ír az eucharisztikus körmenetről egy instrukciót, melyből kibontakozik annak nagyszerűsége. A körmeneten csak férfiak vehetnek részt — a katolikus egyesületek kiküldöttjei. A férfiak nemzeti díszruháikban jelennek meg. Az osztrák tartományok után jönnek a magyar birodalom képviselői és nemzetiségei, utána a boszniaiak s ezek után a többi nemzetek. Ezek után jön a papság és főpapság, legvégül a kardinálisok. Őfelsége egy külön díszsátorban foglal helyet, honnan meghallgatja a szabadban mondandó szentmisét.

A résztvevők száma körülbelül 100.000 lesz. Az egyesületek képviselői magukkal hozzák egyesületük zászlóját is. A kongresszus keretébe beillesztik a szemléltető, vetített képeket is. Ezeket az Urániában mutatják be. Előadásra kerül a szentmise drámai története. Confiteor: Ádám, introitus: Mózes, gloria: Keresztelő szent János, epistola: szent Pál, evangélium: szent János s offertoriumtól az Úr Jézus szerepében.

Aki belépőjegyét megváltja, az egyuttal jegyével bejuthat a következő helyekre: a kapucinusok kriptájába, az egyházi művészet kiállítási helyiségeibe, a katekétikai-liturgiai kiállításra, a különböző múzeumokba, kincstárba, képtárakba, fegyvertárba stb. stb. Itt említjük meg, hogy történeti vonatkozású cikkeket írt ez alkalomból Gamerra Alberta bárónő.

A magyar bizottság, mely jelenleg 800 tagú nagybizottsággá alakult ki, azon dolgozik, hogy minél nagyobb érdeklődést keltsen és részvételt eredményezzen munkálkodásaival. A Katolikus Egyesületek Országos Szövetsége (Budapest, IV., Ferenciek-tere 7.) elfogad jelentkezéseket s ide intézendő minden tudakozódás.

VIHARBAN

Borult az ég, eltűnt a nap,
Zúgó szél fú a fák között,
Villám cikáz a fellegen,
Ra dördül az ég rémesen,
S a jégeső omlik, szakad.

Még künn dühöng a fergeteg,
A vihar bős zúgása közt
Egy kiseded templom rejtekén,
A csendes oltár szent kövén
Én Jézus előtt térdelek,

Szivem is oly borús, sötét,
Mint a viharzó boltozat.
Könyárban fürdik két szemem,
A bánat éget élesen,
Míg elsírom keservemet.

A lámpa bágyadt fényinél
A Szentségházat nézdelem,
Vigaszt, segílyt keresve ott,
Mert ah! reményem elhagyott!
Ma nincs számomra enyhület.

Uram, uram! En Istenem!
Ne hagyj el így, vigasztalan.
Oh halld meg bús fohaszomat,
Enyhítsed mély fajdalmamat,
Ne sujts, ne büntess vétkemért.

Ah, nézz reám, mert kinjaim
Mérhetlenül gyötrők, nagyok.
Ne vesd meg árva lelkemet,
Nélküled élnem nem lehet,
Oh jöjj! Siess segítségemül!

Oh szüntesd már, nagy Istenem,
Lelkem duló fergetegét!
Kegyes szívvel hajolj hozzám,
S a küzdelmes nagy harc után
Béke-szivárvány légy nekem.

Üzd el a véték felleget
Nagy irgalmadnak fényivel,
Hogy újra felviduljak én,
É kedves oltár szent kövén,
Áldván magas kegyelmedet.

Cl. Adoratrix.

Szent Bonaventura

REVESÉN ismerik őt. Pedig az egyház egyik legfényesebb csillaga. Szent Tamásnak, az angyali doktornak volt a kortársa. Már a nevét is csodálatos módon kapta. Négy éves korában nagy betegségbe esett s szülei forrón ostromolták az eget, a gyermek gyógyulásáért. Megfogadták, hogy Isten szolgálatára fogják nevelni. Mikor a nagy asszisi szent Ferenc imádkozott a gyermekért, azonnal meggyógyult, szent Ferenc pedig meglepe-

tésében így kiáltott fel: «Oh, bona ventura»; ami nyelvünkön annyit jelent: Ó szerencsés jövőd. Innen a neve, mely be is teljesedett. Szerencsés jövőd várt reá, kit Isten már gyermek korában csodával tüntetett ki. Belépett a szent Ferenc rendjébe és annak disze lett. Nagy tudománya és még nagyobb életszentsége nap gyanánt tündökölt kortársai szemében.

Tanító mestere az Oltáriszentség volt. Órákig tudott az Oltáriszentség előtt elmélkedni s az Úr testét sokszor könnyhullatások között vette magához. Ha pedig írt vagy beszélt róla, angyaloknál és szeráfoknál szebben és édesebben tudta magasztalni és azért is hívják őt szeráfi doktornak.

Különösen az *alázatosság* erényét tanulta az Oltáriszentségben értünk magát megalázó Úr Jézustól. Bár tudományát és életszentségét az egész világ csodálta, mégis örömmel végezte az ő rendházában a legalacsonyabb munkákat és senkinél se tartotta magát különnek.

Mikor X. Gergely pápa püspökké nevezte ki és a legfőbb egyházi méltósággal a bíbor-noki méltósággal ékesítette föl, a követek éppen a konyhában találták, ahol az edényeket mosta.

Csak a pápa egyenes parancsára fogadta a magas kitüntetések. Szeráfi lelkét 1274-ben szólította magához az Úr, az egyház pedig július 14-én ünnepeli emlékét.

Jézus után vágyódó gyermeki szív.

AKI FIGYELEMMEL kíséri a katolikus vallás sorsát Angolországban, bámulva szemléli, minő tért hódít a műveltebb közönség körében, főleg azok soraiban, kik mint lekipásztorok az anglikán vallású népek élén állanak. A legtöbbje az Oltáriszentségben rejtőző Jézus után való epedő forró vágyakozásában hagyja ott régi vallását s siet a katolikus egyház kebelébe, hogy föllelje Jézust, az emberi nem Udvözítőjét.

Néhány év előtt, a nyári szünidő alatt egy hetet töltöttem Helgolandban. A végtelenbe vesző tenger hullámai közé ültetett szigeten leginkább

azok fordulnak meg, kik a meleg nyári hónapokban üdülést keresnek a hűs tengerpartokon.

A nagy emberforgatagban, mely a szigeten fel-alá hullámozott, csakhamar feltűnt előttem egy komoly urí ember, ki nyolc éves leánykájával tette ugyanazokat a sétákat és csolnakkirándulásokat, melyekben a mi társaságunk is szórakozását lelte.

Egy szép este, mikor a tele hold ezüst csapást szőtt a sötét kék tenger felületére, egymás mellé telepedtünk a padra, melyről oly igézetes pillantás esett a rejtelmes, szép éjszakába. Ilyen alkalmakkor szokott megnyílni az emberi szív s enged bepillantást a lélek titkaiba.

Magam sem mertem gondolni, mikor társam egyszerre csak életének nagy válságára tért át.

— Én — szötte beszédét komoly hangon — még egy év előtt anglikán lelkész voltam. Most, legyen hála a nagyírgalmú jó Istennek, az egyedül üdvözítő római katolikus egyháznak vagyok tagja. Köszönöm pedig ezt a drága isteni ajándékot az én kedves leányomnak, Catharinának, ennek az ártatlan virágszálnak.

(Mikor ezt mondta, melegen vonta atyai keblére a mellette ülő leánykát.)

Dolgom akadt Londonban s bevitem magammal Catharinát is. Gondoltam, hogy ha végzek, megmutogatom neki a nagy világáros egy-két nevezetességét.

Betértünk egy szép katolikus templomba. Hűs árnyak huzódtak meg a templom boltívei alatt s a csendes félhomályban egy-két imáját végző ájtatoskodót láttunk a padokban. Milyen béke s nyugalom honolt itt a világáros tomboló zürzavarának kellősközepén...

Alig tettünk a templomban néhány lépést, midőn a gyermek szeme rögtön azon az öröklámpán akadt meg, mely a szentségi oltár előtt árasztotta szende fényét.

— Atyám, miért van itt ez a lámpa?

— Miért? Azt jelenti ez, hogy Jézus lakik e szent helyen s pedig amögött a kis aranyajtó mögött, melyet ott látsz.

— Atyám! úgy szeretném Jézust látni...

— De hisz az ajtó zárva van, mint veheted észre. Meg azután Jézus fehér fátyol alatt pihen, úgy hogy őt most nem lehet látni.

De az én kis leányom nem engedett. Folyton karjaimon csüngve, azt hangoztatta:

— Atyám, úgy szeretném Jézust látni...

Később egy anglikán templomba tértünk be. Itt azonban nem ragyogott örök lámpa a szentség ház előtt.

— Atyám, miért nincs itt az a szép, csillogó lámpa?

— Mert Jézus nincs itt, gyermekem.

Rám vetette meleg, csodálkozó tekintetét, mintha valamin elgondolkoznék. Elhallgatott. Láttam rajta, hogy a szomorúság felhője szállt a lelke fölé.

Mikor haza érteztünk, rögtön elém állt s arra kért, beszéljek neki a katolikus templomokról. Nem állhattam ellen az édes gyermeki kérésnek, beszéltem neki a szép, tündöklő templomokról, rá kellett térnem Krisztus szent művére, az egyházra.

Hivatalom szerint egy alkalommal templomunkba kellett mennem az istenítisztelet végzésére, mikor megfogtam kis leányom kezét:

— Jer, kis leányom a templomunkba...

— Atyám, én oda szeretnék menni, hol Jézus lakik.

Leírhatatlan benyomást tettek rám az én kedves Catharinám szavai. Belemarkolt lelkembe az a gondolat: csak ott érezhetjük magunkat jól, hol Jézus lakik.

Mi következhetett erre más, mint az, hogy kilépjek eddigi vallásom kötelékéből s ünnepélyesen a katolikus egyházba vétessem föl magam. Nagy áldozatot kellett hoznom, mert 20 ezer márkás lelkészi javadalmamról kellett lemondanom.

Megtettem. En is, nőm is, de legnagyobb örömmel az én kis védő s vezető anygálom.

Most már a katolikus egyház kebelében élünk s feltaláltuk Jézust, ki a lelkeknek legédesebb jutalma s az örök üdvösség záloga...

Lukácsy István.

❧ A kis Sanyi naplójából ❧

Szeptember 1-én.

DÁR MEGLEHETŐSEN tudok írni, de bizony csak olyan apró girbe-görbe betűket. Hiába, a tanító úr maga se tud sokkal szebbet. Apa irgalomból fogadta meg, mért nagyon öreg már. Azt mondta a tanító bácsi, nem katolikus, de hát ez nem baj. Még ugyis kiesi vagyok hittant tanulni, elég ha írniolvasni megtanít. Anyuskám ott fekszik a partori levő temetőben. Ő az én mindenem. Ma is vittém neki virágot. Amióta meghall, nem gondol senki velem.

2-án. A cselédek valamit mesélnek, hogy apa megházasodik. De én nem hiszem.

3-án. Ma azt mondta atyus: Sanyi, ha jól viseled magadat, új mamát kapsz. De én sírni kezdtem és lábaimmal topogni. Nekem nem kell új mama! Én inkább rossz leszek, de új mama nem kell.

4-én. A tani bácsi, így hívom rövidítve, kijelentette, hogy már nem maradhat sokáig, mert igen beteg. Már írni és olvasni úgy is tudok. Kérdeztem tőle, ki az a keresztben a temetőben? Szögekkel van kifeszítve, ez nagyon fájhat szegénynek, de ő csak vállát vonogatta: én hittant nem tanítok, csak írást és olvasást, azzal pedig elment.

5-én. Vasárnap harangoznak és mindenki templomba megy, csak én meg apa nem. Kérdeztem apát: miért nem megyünk templomba? Ő mogorván rám nézett: eh, mit fecsegsz nekem? Templomba csak parasztok járnak. — De én mégis ellopódtam délután, mikor apa aludt. Egy sugaras tárgyat tartott a pap bácsi a kezében, mely előtt mindenki leborult. Vajjon a rajta levő virágkoszorút tisztelték ily nagyon? Nem értem ezt csakugyan, de nem merek senkit megkérdezni.

6-án. Ma itt volt a jövődöbéli új mama. Hórihorgas, nagyon kampos vékony orra van és sipító hangja. Ugy-e fogsz szeretni kicsikém? — kérdezte és piskótát adott. Ne én, mikor nem látta, kiöltöttem rá a nyelvemet és a piskótát odaadtam a béresék Jancsijának. Nekem új mama nem kell. Az anyém ott fekszik a temetőben.

Két hét múlva. A tanító bácsi csakugyan elment és én szabadon csatangolok erdőn-mezőn. Apa is elment messzire. Vajjon ki csinálta a fákat, a felhőket? Ki fujdogál a szellőben, ki cseveg a patakban? A temetőben lassan megnéztem azt, aki keresztre van feszítve. Miért tették ezt neki?

Egy hét múlva. A plébános úr kertjéből almát loptam. Oh oly éhes voltam! Apa még mindig nincs otthon és a cselédek alig adnak ennem. A plébános úr megfogott és bevitt a szobájába, de nem vert meg, pedig azt hittem, jól el fog náspágolni. E helyett megtanított imádkozni és arra is, hogy ki teremtette a világot. Nekem ezt még nem mondta soha senki.

Egy hét múlva. Ma megjött az apa az új mamával. A szívem úgy fájt, amint együtt nevetgéltek. Kiszítem a temetőbe, leborultam anyám sírjára és úgy sírtam. De nagyon, nagyon.

7-én. A pap bácsi azt mondja: az új mamát is szeretni kell és mindenkit a világon, mert a jó Isten teremtette azokat is, mint engem. Megpróbálok, de tudom, nehéz lesz.

Két nap múlva. Ma az új mama új ruhát adott nekem. Én csak álltam, mint a fababa és nem szóltam semmit. Ekkor eszembe jutott, amit a pap bácsi mondott és megcsókoltam a kezét. Szeretni foglak talán új mama! — de nem az új ruha miatt, hanem mert Isten úgy parancsolja.

Apa nagyot bámult. — Hát ezt neked ki mondta?

De én elfutottam, nem mertem megmondani, hogy a plébános bácsi, mert féltem, hogy eltílt attól, hogy odajárjak.

Három nap múlva. Ma a pap bácsi azt mondta, hogy az árvák anyja,

a Boldogságos Szűz Mária és hogy nagyon szeressem őt. Csináltam is neki koszorút és elvittem a templomba.

Két nap mulva. Apa igen megszidott, hogy minek járok a pap bácsihoz. Valaki besúgta neki. Az új mama pártomat fogta. Kezdem őtet szeretni.

Két hét mulva. Beteg voltam és az új mama ápolta. Apa pedig megcirógatta az arcomat. Úgy látszik, már nem haragszik.

Két nap mulva. Már nincsen semmi bajom. Mégint koszorút kötöttem és titokban elvittem a Szűz anyának a templomba. Nagyon csodálkoztam, mert az új mama ott térdelt a Boldogságos Szűz előtt. Úgy látszik, nem rossz asszony. Az orra se látszik már oly kampósnak. Vasárnap pedig elvitt a templomba.

Három hét mulva. Az új mama kijelentette, hogy gyónnom és áldoznom kell. Apa nem akarta engedni, mert hogy igen kicsi és ostoba vagyok erre még. De mama addig beszélt, míg megengedte.

Két hét mulva. Most már tudom, ki előtt borulnak térdre a sugaras tartóban az emberek. A pap bácsi és az új mama megtanítottak rá. Az Úr Jézus az! Az Isten fia, ugyanaz, ki a kereszten szenvedett értünk. Ő úgy szereti, hogy apa is megszeresse az Isten fiát.

Egy év mulva. Már nemsokára városba adnak iskolába. Addig az új mama tanított. Apa mindig ott volt, mikor tanultunk, még katekizmus tanításkor is ott maradt. Most már ő is szereti az Úr Jézust és a templomban leborult előtte. Ugy-e régi jó mamám ott a magas égből, te is örülsz ennek nagyon?

Antal M.

Természet világából

Örökimádás.

AMULT nyáron történt. Mentünk a mezőre. Ketten a plébános úrral. Előttünk a Répce völgy, körülvéve az Alpesek hazánkbanuló s fenyvesekkel borított utolsó ágaival, Csattogott a csalogány, zümmögött a bogárhad, zsongott-bongott az egész tündérszép völgykatlan a természet ezernyi lakóitól. A távolból pedig patyolatfehéren fénylett felénk az égből a Schneeberg. Beh szép volt minden és beszédes! Beszélt arról, amiről a plébános ma — kivételesen — hallgatott, hogy mily jó az Isten.

Erről a témáról mindig szépen, közvetlenül tudott beszélni, pedig szenvedés, baj, bánat hervasztotta. Azon virághoz hasonlíthatnám életét, amelyet zsenge korában letéptek és friss vízzel, kegyelemmel telt vázában

az oltárra helyeztek, hogy vérezzen, hervadjon az Istennek. S ő hervadt és vérzett. Élete vértanúság és hervadás volt — őszült haja, arca barázdái sokról beszélnek, miről ajka hallgat. S ajka mégis mosolyra és nyájas beszédre van szabva.

Szép lassan egy kis magaslatra értünk. Messze elláttunk. Akinek szeme egyszer már végigsiklott a völgyön, az elhiszi, hogy hallgattunk. Szemünk el volt telve, s ajkunk hangtalan. A plébános, ki mindig tudott mesélni, jókedvűen elcsevegni, most hallgatott. Ha valami, akkor a természet volt az, ami el tudta némitani azt az üde, örökösen vidám, szél-csendes lelket.

Köröttünk százával bodorodtak a burgonya-bokrok és hullámozott az embrenyi magas búza.

S mi csak hallgattunk. Sokszavú volt a csend és szép a természet. Kár, hogy nem igen értettem nyelvén. De a plébános értett, hallott és *imádkozott*. Értette, hallotta az Istent munkájában s imádkozott a virágokból, a virágokkal.

Igen, imádkozott. Mert mi az imádság? Szívünk felemelése Istenhez, hogy — többek közt — Őt dicsérjük!

Ezt tette a jó plébános és vele együtt a virágok.

S én? Én is néztem, de csak azt láttam, hogy azt a mezőt, azt a rétet, melyről ősszel a hideg, rideg fagy letépte a lehellestzerű virágkelyheket s amelyet a tél megőszített és halálra kínozott, a napsugár gyenge csókjával új életre ébresztette.

S többet se!

Ő ellenben az alkotó Isten eszméjének érvényesülését látta a fűszálban, a kis bogárban, a pipacsban ép úgy, mint a fürgeteggel dacoló tölgyben és napsugárban. Ő érezte és látta, hogy szívós természetű törvény szerint idomul minden, de minden, még az utolsó levélke is.

Megvallom nem tudtam gyönyörködni a búzaszálban, a burgonyabokorban vagy mint nálunk hívják a krumplibokorban, a «bundás gombóc» termőjében, még kevésbé egy száraz, elhervadt levélkében. Unatkoztam, a napot néztem — alkonyodott.

Szép naplenyugta ígérkezett.

De ekkor megszólalt a plébános. Mesélgetni, beszélgetni kezdett s lágyan rezgő hangon körülbelül ezeket mondta: «Minden bokor, minden fűszál titok nekünk. S amennyiben már nem az, csodálatunk tárgya. Nem csodálatos-e — kérdi hozzám fordulva és egy előttünk hajlongó búzaszálra mutatva — hogy e búzaszál nem tömött, hanem hengeres?»

Isten keze műve — feleltem — bizonyára a legtökéletesebb, bár a tömött szár erősebb volna, hisz már is hogy hajlong! Könnyen letörik, ha erősebben fú a szél!

«Igaza is van és még sincs igaza — szolt — mert azt az anyagot, amelyet a Gondviselés e növényke testének felépítésére használt, célszerűbben elrendezni nem lehet! Nincs művész, ki ilyen és ennyi anyagból szárat tudna alkotni, mint e törékeny búzaszár.»

S csakugyan! Igaza volt a jó plébános úrnak. Matematikailag ki lehet mutatni azon törvény igazságát, hogy pl. ugyanoly mennyiségű ezüstből vagy aranyból készült üres henger viszonylagos erőssége nagyobb a tömötténél.

Néhány lépést odább mentünk. Szőlőtöke ágaskodott, kapaszkodott fölfelé az égnek. Kis bogárka dolgozott egy már fakuló levelén. Zöld is volt, kék is, aranyos is a ragyogó napfényben e kis ezermester. Szőlő-ormányosnak hívják, mindenki ismeri. Munkában volt; egy levélke életét oltotta ki, de eközben oly csodálatos görbe vonalat vájt a levélbe, hogy, ha számtantudós találta volna ki, Gauss-ként ünnepelnék. Mert a kis bogár a kivájt levelet összehajtja s egészen modern berendezésű lakást készít magának. Van abban gyermekszoba, szalon és háló s amellet, hogy az épület a lehető legerősebb, egyúttal a legkisebb térfogatú, hogy ellensége egykönnyen észre ne vegye. Talán tanulmányozzák is e görbe vonalat. De feltalálóját nem ünnepli a tudomány, mert e feltaláló Isten volna, aki már akkor ismerte e csodás szerkezetű vonalat, mikor még tudós fej nem gondolkodott, amikor elhangzott a: «*Legyen*» e kis bogár életében is, amikor a mindenség — «Lőn!»

Amíg így nézegettük a szőlőtökén munkálkodó aranyos bogárkát, közelebb ért az izzó nap a szemhatárhoz. Gyönyörű jelenet volt keletkezében. Ép a hatalmas Schneeberg fölött lebegett. Körülötte aranysegélyű báránnyelűk uszáltak. Olyan volt a nap, mint az az aranyos pásztor, akitől mindenki, aki az ő legelőjén van, aranyos lesz!

Ilyen a jó Pásztor is, de ilyen lehetett különösen akkor ott a Tábor hegyén. A földi élet mennyországa volt az, melybe néhány vergődő emberi szív végtelen boldogsága merült bele.

Erre a jelenetre gondoltam, amikor a nap izzó teste egészen rászállt a Schneeberg aranyosan-ezüstösen fénylő csúcsára.

Plébánosunk még mindig a kis bogárkával foglalkozott s csak felszólításomra fordította tekintetét e ritka szép jelenetre. Sokáig néztük. A nap is tovább időzött e ponton! Úgy látszik nehéz volt elválnia, elbúcsuznia a virágoktól, a daloló madaraktól, a csörgedező Répcétől. A templomi csendet a plébános törte meg. Őt a nap lementte kevésbé érdekelte, akárcsak engem a krumplibokor, vagy bogarak.

Nem emlékszem már pontosan mit mondott, csak arra, hogy beszélt a pipacsról, amelyet véletlenül eltapostam, hogy nem kár érte, mert nincs illata, pedig ez a virág lelke. A pipacs azon emberek képe, kik nem

ápolják a lelki, a belső kincseket, hanem a világhoz kötik magukat, fényes állástól, sikertől teszik függővé boldogságukat. S nem gondolják meg, hogy ugyanaz a napsugár, amely pirosra fakasztja a pipacsot, el is hervasztja...

Ekkor ismét elhallgatott. Valami fájdalmas érzés szállta meg lelkünket. Őt az elfonnyadt virág, engem a búcsuzó napsugár hatott meg.

Fonnyadó virág vagyok — szólt bánatos hangon a plébános úr — Nem tudom pipacs-e vagy más?! Talán hervadó krumplibokor? Rövidke néhány hetes élet után visszatérsz oda, kedves növény, ahonnét való vagy. Gyümölcsöd más élvezi! Néhány évtized — és te büszke ember szintén visszatérsz a földre. Visszatérünk, hazamegyünk. A test a földre. S a lélek? S a gyümölcs? Istenem, csak Te, egyedül Te tudod, hogy hoztam-e annyit, mint e hervadó növény!

S ekkor rám nézett. Mintha hervadó őszi rózsza könnyezett volna, szemében könny csillogott. Őszbeborult haját simogatta, csókolgatta a szellő. Kiegyenesedett és azt kérdi: Lenyugodott-e a nap! S feleletet sem várva folytatta:

Édes öcsém! ne vegye zokon könyemet. Nem tehetek róla, de így van: a természet az én imakönyvem. Ebből tudok imádkozni, még akkor is, amikor a templomban unatkoznék!

Kívánom önnek, hogy ne csak a napban, hanem a krumplibokorban is találja meg Isten eszméjét, mert ha nem — hetven év a tanuja! — csöddöt mond életbölcessége és csütörtököt a boldogsága.

Tanuljon a kis bogártól, a napsugártól, a burgonyabokortól és a búzaszártól is — imádkozni! Mert csak így hatja át lelkét Isten jelenlétének megrendítően komoly igazsága és csak így lesz élete az, aminek lennie kell — *örökimádás!* Elpirultam s aztán hazafelé indultunk szépen, csendesen.

A közeli falvakban megszólalt a búsan kongó estharangszó. Levettük a kalapunkat s imádkoztunk. O is, én is és talán a virágok is. Imádkoztam s mondhatom — már rég oly ájtatosan! *Répevölgyi.*

❧ Eucharisztikus korszak ❧

Írta: Dr. HANNIG GYÖRÖGNÉ.

A XX. SZÁZADOT sokaktól hallottam az «élvezetek, pompa és fény» korszakának nevezni. Én más nevet adok e századnak egy fenséges ragyogó nevet. Eucharisztikus korszak. S vajjon nem nevezhetni-e méltán így, vajjon nem kezd-e mindig jobban uralkodni a Szentségi Jézus s az ő szelleme. Vajjon a legkisebb falukban is, nincsenek-e ma már Eucha-

risztikus lelkek, Krisztusi típusok? Mindenhová elhullott szentséges Atyánk rendeletének magja, s nem talált kemény talajra, mily boldogan is nézhet az aratás elé.

De vajjon aki átadja magát a Szentségi Jézussal való gyakori, napokinti egyesülésnek, nem válik-e az ő apostolává, nem lesz-e annak a léleknek is az a vágya, hogy mentül többeket oda vonjon a Szeretet nagy Szentségéhez. Mert e Szentséget a szeretet hozta létre. Jézus szeretete az emberek iránt. Mintha látnám Őt a megtestesült Szeretetet fenséges dicső alakjában tanítványaitól körveve. Eljött, hogy elköltse velük egy utolsó vacsorát, aztán búcsút vegyen tőlük s elmenjen befejezni küldetését a Megváltás nehéz, de dicső munkáját.

Ott pihen keblén kedvence, a hűséges szent János, közelében áll az árulni készülő Judás.

A lakoma végéhez közeleg, de mi az, ó emberi elme, te nem vagy képes megérteni, hogy az, aki tudja előre, hogy ellenségei már faragják a keresztet, fonják a tövis koronát, hogy elhagyják még a legkedvesebbek is majdnem valamennyien, ő mindennek tudatával bir s mégis érzi, hogy képtelen válni övéitől, nem tudja árván hagyni azokat, akik elárulják, megtagadják s akiket ő mindennek dacára olyan nagyon szeret. Nem képes kiejteni a búcsu szót, nem tudja azt mondani: «Viszontlátásra Atyám országába». Szíve szeretettől hevül, lelke vágytól ég örökké köztük maradni elválhatatlanul.

Mennyben lakó Atyja megérti vágyát s képessé teszi Őt a leghatalmasabb csodára, a kenyérnek testévé, a bornak vérévé való átváltoztatására.

Elhangzott az ige: «Ez az én testem, ez az én vérem».

Ó fenséges Jézus, lehetséges az, hogy köztünk maradj örökké? Te, kinek trónját szeráfok s kerubinok körvezik, egy szűk kis oltárszekrénybe térsz. Te, ki örökös boldogság részese lehetsz, itt maradsz a siralomvölgyben panaszokat hallgatni, sebeket kötözni, könyeket szárítani. De nemcsak ezt teszed, eltűröd elleneid gúnyját, kacaját, hidegségét, nemtörődömségét. Ó, mérhetetlen Szeretét, erre ember nem, csak Isten képes.

S ennek az Istennek a szeretet Istenének századát éljük ma. Mindinkább áthatja az emberek szívet az ő szeretetének tisztító lángja s mi, kik hiszünk benne s szeretjük őt reménytelten, nézzünk a jövő elé, amikor beteljesül ez a fenséges ige: «Ha felmagasztaltatom, mindeneket magamhoz vonzok!»

Urnapi!

SÉPADT, beesett arcú, vézna teremtés vonszolja magát az úton. Szegénynek alig van jártányi ereje. Nem is csoda! hiszen nagy betegségben: veszedelmes ideg- és gyomor bajban szenved, melyből már nincsen szabadulás, orvosok egybehangzó véleménye szerint.

De ő erről nem is látszik tudomással bírni; az ő lelkét oly kimondhatatlan boldogság tölti be, melyet ezen nyomorúságos külső alatt fel nem tételez senki. Szemei fénylenek, kezei önkénytelenül imára kulcsolódnak, ajkai mozognak, majd visszatartóztathatatlanul tör elő kebléből legkedvesebb éneke: Tantum ergo Sacramentum, veneremur cernui!.. Oh! veneremur cernui!

Tehát holnap, holnap lesz az a végtelenül szent nap, holnap még boldogabb leszek, mint ma! Holnap, holnap Urnapja lesz... Oltáriszentség ünnepe lesz s az én oltárom vajmi szépen ékesül fel... Neki, Őneki viszem ezeket a virágokat is, azután majd koszorút fonok a Szentségtartóra. Ráteszik, rajta marad vasárnapig, akkor készítem a másikat, az én virágaim lesznek az Ő ékességei a nyolcad alatt. Istenem! De boldoggá tettél engem, érdemetlent!

Eközben befordul egy utcába, s szemben áll az általa ékesítendő kis szentélyvel, melynek ajtaját felnyitva, szent lázzal lát munkához. Hagyjuk őt. Boldog ő most Jegyesével!..

Körmenet indul ki a templomból. Elöl viszik a legszebb, legnagyobb zászlót, utána lépked szaporán az iskolai ifjúság, aztán a legények, leányok, majd fehérruhás kis mennyasszonyok, virágot szórva az útra, azután jönnek a ministránsok, az asszisztáló papság füstölővel, utána hozza a pap a menyezet alatt az Oltáriszentséget, az egész világ Urát, Istenét...

Ott lépked a menyezet után az a túlboldog teremtés. Végigömlik rajta a fehér ruha, a szűzi fátyol, kezében lengedez egy szál lilium, kebléhez szorítja, s örömkönnyes szemei a szentséget keresik, melyet oly mohó vágyakozással szemlél, minőt itt e földön vajmi keveset látni... Boldog érzet hatja át egész valóját, mert most az ő Jegyesét ünnepeleik; az általa oly lángolóan szeretett Oltáriszentséget hordozzák künn, a nép szeme előtt. Tantum ergo Sacramentum, veneremur cernui!..

Nem! Már nem is a földön jár; már az égbe repült... Ott van a lelke a Szentségtartó körül. Boldog ő most Jegyesével!..

Áldoztatnak. Sokan mennek oda, egyesülni az Úr Jézussal, mert hiszen Ő a lelkek életadó Élete; az élet küzdelmes harcában Ő a vezér, Ő a szeretet, mely fenntartja a világot, mely elragad a földről, közel hoz az éghoz... Ott térdel elől, szeretete csak úgy emészt; szive hallhatólag

ver, majdnem megszakítva ezt a gyenge életet... Jöjj el Uram, Jegyesem, Szépségem, édes, drága Oltáriszentség! Jöjj, ne hagyj várni oly soká... Tied vagyok, de egészen, teljesen. Végy birtokodba már egyszer...

A pap hozzája ér; megilletődve tekint rája, azután ajkaira helyezi a szentséget: Corpus Domini nostri Jesu Christi custodiat animam tuam in vitam aeternam! S ő egyesül Szerelmesével... Szemei lezárulnak, arca elváltozik. Most nem a földön, az égben jár a lelke. Ott repked az isteni trónus körül... Tantum ergo Sacramentum, veneremur cernui — veneremur cernui!..

A templomban setét van, már csak az öröklámpa veti halvány fényét az oltárra, mely előtt átszellemült arccal térdel valaki... Egyedül van forró szerelme tárgyával, s az ének árja hangzik ajkairól, szépen, érzésseljesen tud énekelni, mint egy kis madár. Örvend Jegyese itt létének, annak a szép kis fehér ostyának... Annak dalol, de nem sokáig, mert erős szeretete elnémítja. Ellenállhatatlan vággyal tárja karjait a szentség-ház felé... Ráborúl, átöleli, s ott időz soká a Jegyese keblén... Pedig beteg, nagybeteg; de a szentség megerősíti. Nap-nap után táplálkozik vele, s nem érzi terhét az életnek, nem érez, nem lát, nem hall mást, csak az Oltáriszentség, az Isten létezik számára s így jár-kezel az egyszerű, szegény, beteg munkásleány. Így telik el az élete s majd a halál teljesíti égő vágyát: egybefűzi Jegyesével mindörökre!..

Ez az Oltáriszentség, a szentáldozás ereje, hatalma, mely éveken át fenntart egy halálraszánt embert... Mert nagy az Úristen jósága gyermekei iránt. Azért szállt az oltárra, hogy boldoggá tegyen mindenkit — mindenkor, — mindörökre! Jertek imádni, jertek élvezni az isteni titkos mély szentséget. Itt a példa kövessétek!

Cl. A.

❧ Vadvirág Jézus keblén ❧

NEVEZZÜK: «Vadvirág»-nak azt a kedves leányt, aki nekem a multkor szép őszintén elbeszélte, hogy miért nem tudott a nevelőintézetből megszökni. Pedig a gonoszlelek ugyancsak unszolta a szökésre, mert jól tudta, hogy Vadvirág azt előbb többször megtette. Tudom, nem haragszik meg reám a kis Vadvirág azért, hogy így nevezem, hiszen jól tudja az Úr Jézus, jól tudom én is, hogy most már nem Vadvirág: nem is lehet vad az, aki az Úr Jézust szereti; de hát valamikor az volt. Hogy is történt? Elmondom körülbelül azokkal a szavakkal, amelyekkel ő beszélt el nekem:

Sz. városához közel idegen emberekhez került, mert szülei nem tudták gondját viselni. Ezek az emberek az Oltáriszentségben nem hittek,

templomba nem küldték, nem imádkoztatták, de annál többet ütötték-verték. Ötször szökött el tőlük, elszökött Sz.-ra is, ahol a főorvos úr lakott, hogy máshová adják. Jó ideig hiába volt a rimánkodása. Végül ide került a kedves nővérekhez. Most látja, hogy ezek a nővérek igazán kedvesek, mert csak jót akarnak neki: de akkor nem hitte el. Nem hitt az Oltáriszentségben, nem szeretett imádkozni: itt pedig szentmisére is kell járnia, imádkoznia is kell. Gondolta magában: nem maradok itt, megszököm. Kigondolta az időt is, amelyben szökni akart — és mégis itt maradt. Mert közben a szent gyónáshoz és a szentáldozáshoz járult — és akkor már nem tudott megszökni.

Kedves Vadvirág, téged nem láncsal, nem kötéllel kötöttek meg; hogy el ne szökhes! Az intézet kapuját sem tudták úgy bezárni, hogy ki ne juthass a házból! Mikor kérdeztem tőled, hogy miért nem szöktél meg, gyermekí egyszerűséggel csak ennyit feleltél: «Megáldoztam és nem tudtam megszökni.» A szeretet, a szentségi Jézus tartott téged fogva; az Úr Jézus az Ő Szentséges Szívébe zárt, amikor áldoztál s akkor egyszerre megtalálta a te szíved, amit kerest; a kis kápolna, amelyben imádkozni szoktatok, egyszerre kedves lett neked, mert Jézusod lakik benne, s azóta iparkodol engedelmes, jó leánnyá lenni!

Gyermekeim, milyen más az élet Jézussal az Oltáriszentségben és milyen más az nélküle! Vadvirág most már nemes virág, de csak a szentségi Jézus tette azzá: titeket is mind nemesebbé tesz, ha hűségesen járultok hozzá; de, ha felhagytok az ő szeretetével, Vadvirágokká lesztek, még pedig nem olyanokká, melyek Jézus keblén virulnak.

Főiskolai hallgatóknak fontos!

1. A tanuló ifjúság szervezése. A tanuló ifjúság bizottsága egy az eucharisztikus világkongresszus általános tervezetének keretén belül alakítandó szervezet felállítását vette tervbe és különös súlyt fektet arra, hogy benne a bel- és külföld összes nemzetisége képviselve legyen. Tervbe vette:

1. A főiskolai hallgatók külön csoportjának alakítását a nagy körmenet számára.

2. Az akadémikusok közös szent áldozását.

3. Nagy templomi gyűlés rendezését, melynek pontjai a következők:

1. Panis angelicus.

2. A főiskolai hallgatók istentiszteletei és a tanuló ifjúság pasztorációja.

3. Az ifjúsági otthonok.

4. Diszgyűlést, a tanuló ifjúság érdekeiről tartandó előadásokkal.

5. Ifjúsági jellegű társasestély rendezését.

E szervezés közelebbi programja a kongresszus előtt és annak tartama alatt

a kongresszus irodájában (Wien, I., Stefansplatz 5.) lesz beszerezhető és annak idején a katolikus lapokban is közzétéve.

II. Feltételek: A kongresszuson azon főiskolai hallgatók vehetnek részt, akik tanulóifjúsági részvételi jegyet váltanak, melynek ára 3 korona (beleértve a jelvényt is.).

Részvételi jegyért minden főiskolai hallgató pósta útján is fordulhat az alulírott ifjúsági bizottsághoz, de ez esetben köteles a 3 korona részvételi díjon kívül póstautalványán a válasz portóját is megküldeni.

III. Kedvezmények: Részvételi jegye alapján minden főiskolai hallgató jogosítva van az osztrák államvasutak minden vonalán, még pedig az osztrák hátártól Wienig és vissza a következő kedvezményt igénybe venni: a III. osztályon 50%-os, a II. osztályon 30%-os, az I. osztályon 20%-os árkedvezményt.

A tanulóifjúság bizottsága azon lesz, hogy az osztrák államvasút igazgatóságánál a különvonatokra is jelentékeny árkedvezményt kapjon. Hasonlóképpen lépéseket fog tenni a bizottság a külföldi vasutigazgatóságoknál is, hogy a tanulóifjúság számára kedvezményt kapjon. Erre vonatkozólag különben közelebbi felvilágosítást idejekorán adnak maguk a kül- és belföldi vasutigazgatóságok.

Az ifjúságijegy alapján minden főiskolai hallgató épen úgy van feljogosítva Wien látványosságainak megtekintésére, mint a kongresszus többi résztvevője. (V. ö. a kongresszus résztvevőinek biztosított kedvezményekről szóló értesítést.) Gondoskodtunk továbbá arról is, hogy tárgyi és nyelvismeretekkel bíró főiskolai hallgatók álljanak kisebb csoportok rendelkezésére; erre vonatkozólag közelebbi felvilágosítással a kongresszus irodája szolgál a kongresszus tartama előtt és alatt.

IV. Lakásviszonyok: Kívánatos, hogy a lakásért való jelentkezés mielőbb történjék. Július elseje után beérkező jelentkezésre nem ígérhetünk biztos gondoskodást. A jelentkezésnél megadandó hozzátétőleg a lakásra (szoba, vagy ágy) szánt összeg, valamint a Wienben való tartózkodás ideje is. A tanulóifjúság bizottsága azon lesz, hogy a szerényebb igényű főiskolai hallgatók a kongresszus tartamán lehetőleg szabad lakást vagy ingyen háló helyet (egyenkint, vagy több társal közösen nagyobb helyiségben) kapjanak. Erre vonatkozó megkeresések mielőbb beadandók.

V. Ellátás: Az ifjúsági bizottság szívesen ad felvilágosítást a kongresszus tartamán jó vendéglőkről különböző árak szerint.

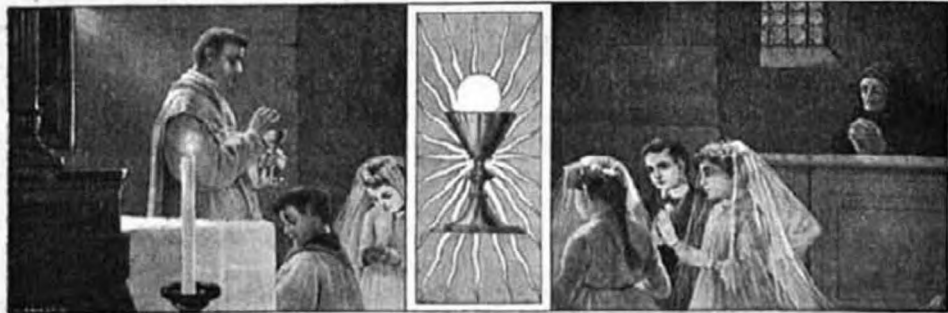
Wien, I., Stefansplatz 5.

Az euchar. világkongresszus tanulóifjúsági bizottsága.

«Isten jobban tudja, mi válik hasznomra, vagy sem; hagyjuk Őt intézkedni. Ő az Úr, legyen tetszése szerint.»

«Hidd el, hogy egynapi békés, Istenért fűrt szenvedéssel több kegyelmet és érdemet szerezhetsz magadnak, mintha akár tíz esztendőn át egyéb jókat cselekszel. Néhány órai szenvedéssel megbűnhődte a jobb lajtor a keresztfán élete minden gonoszságait és kiérdemelte a paradicsom örömeit.»

Szalézi szent Ferenc.

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

❧ A mennyei kenyér ❧

AZSIDÓK a pusztában — hogy éhhalállal ne haljanak — kenyeret kívántak az Úrtól. S a mennyei Atya kérésüket meghallgatta. Adott nekik kenyeret, mely nem buzaszemből keletkezett, mely eredetét nem e földről vette, hanem az égből hullott. A manna tehát valódi mennyei kenyér volt.

Krisztus teste és vére is a kenyér és bor színe alatt mennyei kenyér. S mennyivel felülmulja a manna! Az Oltáriszentség mennyei kenyér a szó *legteljesebb* értelmében. Maga az Úr Jézus négyszer hangoztatja ezt: «Bizony mondom nektek, nem Mózes adott kenyeret nektek az égből, hanem az én Atyám ad nektek igazi kenyeret az égből. Mert az *Isten kenyere* az, mely leszáll az égből és életet ad a világnak. Ez a *mennyből alászálló kenyér*, hogy aki ebből eszik, meg ne haljon». (Ján. 6, 32, 33, 50.)

S hogy az Oltáriszentség nem élet nélküli kenyér, mint a közönséges kenyér, hanem élet, sőt több, mint a természetes élet: természetfeletti, mennyei élet van benne, bizonyítja az Úr Jézus második szava: «Én vagyok az *élő* kenyér, ki mennyből szállottam alá». (Ján. 6, 51.)

Az Oltáriszentség, e mennyei kenyér, az örökélet forrása, tehát nemcsak magában véve van mennyei élet e kenyérben, hanem még a hatása is mennyei életet eredményez, azért mondja az Úr Jézus — s így harmadszor erősíti meg e kenyér mennyei voltát: «Ha valaki e kenyérből eszik, *örökké él*; és a kenyér, melyet én adok, az én testem a világ életéért». (Ján. 6., 52.)

És hogy az ő szent teste és vére az Oltáriszentségben soha sem válik el isteni személyétől, vagyis, hogy Ő e szentségben mint Isten és ember van jelen, bizonyítja negyedik szava: «Amint engem küldött az

élő Atya és én az Atya miatt élek, úgy az is, aki *engem eszik*, én miattam él». (Ján. 6., 58.) Krisztus nem azt mondta: aki eszi az én emberségemet (t. i. a kenyér színe alatt), hanem: aki *engem eszik*, vagyis az én személyemet, mely isteni személy két természetben: isteni és emberi természetben. A főnti szavak értelme egyébként ez: Miként az Atya éltet, úgy azt, aki engem eszik, én éltetem, t. i. természetfeletti étellel. Az Atya a Fiú életének forrása, az ember természetfeletti életének forrása az Oltáriszentség. De azt is akarja Krisztus Urunk mondani, hogy miként az Atya Őt élteti holta után, vagyis az Atya támasztja föl, úgy élteti, azaz támasztja föl Ő is örök életre azokat, kik Őt eszik.

Mily világos tehát Krisztus Urunk főnti négy szavából, hogy O az igazi mennyei kenyér, mely isteni étellel van tele, mely isteni életet önt azokba, kik Őt méltóan és gyakran szívökbe fogadják s végre hogy örök életre, örök boldogságra választja ki azokat, kik a mennyei kenyérral táplálkoznak.

Azért járuljunk gyakran, lehetőleg mindennap — s minél méltóbban a szentáldozáshoz!

Benzler, metzi püspök a gyakori áldozásról.

AZ EGYHÁZ mindig azt tanította a gyakori és mindennapi szentáldozásról, amit X. Pius pápa az 1905. évi rendeletében hirdet. Mégis az utóbbi századokban a szentségekhez való járulás gyérült. Sokan azon téves meggyőződésben voltak, hogy a naponkinti szentáldozás csak a papoknak és egyházi személyeknek s néhány kiválasztott hívőnek való, míg a többi hívőnek elég, ha havonként vagy évenként egyszer-kétszer áldozik. Nincs kétség abban, hogy a szentáldozáshoz való ritka járulás okozta a hitélet alábbszállását.

Őszentségének a legbensőbb hálánkat kell kifejeznünk, hogy a gyakori szentáldozásról szóló mindenkori tanítást újból kihirdette s azóta is oly sokszor hangsúlyozta.

Minden kereszténynek első és legfőbb kötelessége, hogy lelkének természetfölötti életét megőrizze. A halálos bűn az, mely ezt megöli, ez a lélek öngyilkossága, gonosz tett, merénylet, mely annál borzasztóbb, minél becsesebb és főnségesebb volt az az élet, melyet a bűnös tönkretesz. Ezt az isteni életet sok szenvedély veszélyezteti, milyenek: a pénzvággy, a lustaság, a büszkeség, az érzéki gyönyörök stb. A gonosz lélek nem nyugszik. Folyton kísérti a gyenge embert, hogy szenvedélyeit kielégítse. A jó és rossz közötti harcban csak egy erő van, mely a jó javára győzedelmeskedhetik: Isten kegyelme. És sehol sem lehet a kegyelmek-

ben bőségesebben részesülni, mint a szent áldozásban, mely minket Krisztussal egyesít, mely bennük a természetfölötti életet növeli, erősíti és isteni erővel lát el minket. Azért — miként a pápai rendelet mondja — a szent áldozás főleg nem azért lett rendelve, hogy az Úr Jézusnak tiszteletére és imáadására váljék, vagy hogy az áldozók erényeinek mintegy viszonzása vagy jutalma legyen, hanem — miként a trienti szent zsinat mondja — ellenszer vagy gyógyszer legyen, amely által megszabadulunk a mindennapi hibáktól és amely megóv a halálos bűnöktől. (13. ü. 2. f.)

Vajjon nem elég ok-e arra, hogy gyakran járuljunk az Úr asztalához? A megszentelő kegyelem nélkül nincs keresztény élet, e nélkül holtak vagyunk Isten előtt és az örök kárhozatra méltók — míg a megszentelő kegyelem állapotában csak akkor tudunk állandóan megmaradni, ha lelkünket az élet kenyerével tápláljuk, amely Krisztus az Oltáriszentségben. Miként testi életünket csak folytonos táplálkozással tarthatjuk fenn, úgy természetfölötti életünket is csak a mennyei kenyér gyakori használásával

Áldozatok tehát mindennap! Ha ezt nem tehetitek, akkor legalább hetenkint; ha ezt sem tehetnétek, akkor havonként. A havi szent áldozás kevés kivétellel mindenkinek lehetséges. Igen alkalmas erre a hónapnak első pénteke vagy vasárnapja. Jézus szent Szive tiszteletére. Kívánjuk, hogy a hitbuzgalmi társulatok terjesztői legyenek a szent áldozásnak! Nagyon ajánljuk azonkívül a közösen végzett szent áldozásokat is. Így: a férfiak, asszonyok, ifjak, gyermekek közös szent áldozását.

Kivánságunkat nagy bizalommal helyezzük Jézus szentséges Szívébe, hogy azt megáldja és meghallgassa. Titket is, keresztény hivek, e szentséges. Szívbe ajánlunk; hogy ti is megtehesétek a magatokét s hogy teljességbe menjen a családok, a hitközségek, az egész egyházmegye megszentelése a gyakori szent áldozás által.

Tiszta lesz azok élete, kik Krisztussal a legméltóságosabb Oltáriszentségben gyakran egyesülnek, boldog lesz ezeknek halálórája és jutalma nagy a mennyeknek országában.

Afrikai hír

A GYAKORI szent áldozás tejedéséről örvendetes hírek érkeznek mindenütt. Így Keletafrika Uganda tartományából. Strlichcr püspök közli, hogy a husvéti szent időben 4846. 6—10 éves gyermek járult a szent áldozáshoz, kik példájokkal hatottak a hivekre. A 113.811 katolikus benszülött hívőre 1,136.126 szent áldozás esett, vagyis átlag egy hívőre 15 szent áldozás. A sok-sok nehézséggel küzdő missiótelepen ez valóban nagyszerű eredmény.

«Eucharisztikus Szövetség»

AZ 1908. évi budapesti eucharisztikus kongresszuson egy áldozópap fölvetette azt az eszmét, vajjon nem lehetne-e szervezni a hívek eucharisztikus ligáját, vagyis egy olyan szövetséget, melynek az volna a célja, hogy a gyakori szent áldozás minél jobban terjedjen s így Ó szent-ségének 1905-ben kiadott rendelete az életben minél szélesebb körökben megvalósuljon. Azóta négy év múlt el, de ez eszme, mely életrevaló, el nem enyészett, hanem sok ima s megfontolás után végre életet öltött. Az «Eucharisztikus gyermekszövetség»-nek kellett annak a magnak lennie, melyből az «Ifjak s a Leányok Eucharisztikus Szövetsége» csirázott ki s a hívek, a felnőttek részére szervezett «Eucharisztikus Szövetség» lesz az a fa, mely dúsan fogja teremni az eucharisztikus élet édes gyümölcseit. Ezen szövetségről a jövő számunkban fogunk bővebben szólni s azt részletesen is ismertetjük. Itt említjük meg, hogy a gyakori és mindennapi áldozók imakönyve: a «Mindennapi kenyérünk» e hó végén megjelenik. Ára körülbelül 2.50—3 korona lesz vászonkötésben. Erről bővebben majd a szeptemberi számban.

Loyolai szent Ignácot a betegágy vontá el a világ szeretetétől és szolgálatától és gyújtotta szívét oly lángoló szeretetre, hogy rangját, vagyonát odahagyva mint egyszerű szerzetes szolgált Istennek.

V. Pius pápa nagyon fájdalmas betegségben szenvedett; de ő ennek dacára szemeit szüntelen a feszületre szegezve azt szokta imádkozgatni: «Uram növeld szenvedéseimet, de növeld velük béketűrésemet is.»

Szent Teréz, mikor már egészen Krisztusé volt, ezt a jelszót szerette: Vagy szenvedni, vagy meghalni.»

Saul nagy ellensége volt Krisztusnak; üldözte Jézust és híveit, ahol és amint csak tehetett; de ime Isten vaksággal látogatta meg és ez oly üdvös hatással volt rá, hogy beismervén eddigi tévedéseit, az evangéliumnak legbuzgóbb hirdetője lőn.

Limai szent Róza erős vérhányásban szenvedvén így imádkozott: «Szerelmes mennyei vőlegényem, fogadd e véremet áldozatul bűneimért és ama forró óhajom jeléül, mellyel mindenkor kész voltam életemet, vére-met érted adni.

GYERMEKVILÁG

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL

Mindent Jézusért!

AZ ÚR JÉZUS földi életének az idejében történt és templombúcsu napjának az evangéliumában olvassuk, amit elmondok: «Jerikó városában nagy a sürgés-forgás. Tele van az utcának mind a két oldala emberekkel. A szabó, a kovács, az ács kijött műhelyéből és az utcára állt; a földműves ma nem dolgozik; az asszonyok elhagyták a konyhát, a gyermekek nem játszanak. Mind, az egész város künn van az utcán. Tolonganak, mindenki az első sorba akar kerülni. Valami nagy dolog készül itt!

Egyszerre elhallgatni kezdenek a szegényebb emberek, aztán előbb ujjal mutogatnak egy fügefára, mire mindenkinek szélesre huzódik a szája a nevetéstől. Mi történt? A fán fönt egy apró emberke ül, de ez az apró emberke nagy úr és gazdag ember. A fővámos az, Zakeus; a vámosok feje nagy úr Zsidóországban, mert a római császártól kapta hivatalát; gazdag úr is, mivel több vámot szed az emberektől, mint amennyit szednie szabad volna. De már ekkor megértjük úgy-e az emberek gúnyos ujjal mutogatását és nevetését? Mert bizony nevetséges dolog az, ha ilyen nagy úr künn az utcán, az egész város szemeláttára a fügefán ül! Mit szólnánk hozzá, ha manap a városi polgármester úr tenne ilyesmit? Aztán meg azt is értjük, hogy a zsidók nem szerették Zakeust, mivelhogy csalta őket, s azért még inkább gúnyolódnak rajta.

Ámde Zakeus mindezzel nem törődik. Az előbb sokat szaladgált a sokaság közt. Fel-alá futkosott, előre tolakodott az első sorba, mert ha oda nem kerül, nem lát semmit. Máskor az emberek tisztelettel tértek ki előle, de ma senki. Azért kellett a fügefára felmásznia. De hát mi történik, mire olyan kíváncsi?

A názáreti Jézus jön a városba, őt kívánja minden áron látni. Ez tehát az oka, amiért nem törődik vele, hogy az emberek gúnyolódnak rajta.

Azt hitte, hogy csak ő fogja Jézust látni, Jézus pedig nem is fogja őt észrevenni. De ime, mi történik? Zakeusban majdnem elhül a vér: Jézus megáll a fügefa alatt! Jaj, talán azt fogja mondani: «Zakeus, te csaló, hogyan mersz szemem elé kerülni?» Vagy talán: «Testestül-lelkestül a pokoló vagy!» Semmi ilyesmit nem szól Jézus, hanem barátságos hangon mondja: «Zakeus, sietve szállj le, mert ma a te házában kell lennem!» Zakeusnak örömeiben majdnem megáll az esze s mikor otthon fogadja Jézust, így szól: «Uram, javaimnak a felét a szegényeknek adom, s ha valakit valamiben megcsaltam, négyszer annyit adok vissza!» Ó te jó Zakeus! jól meggondoltad, mit mondtál? Mi marad majd neked? koldulni fogsz? Erre Zakeus nem gondol, neki elég, hogy Jézus betért a házába, ezért a szerencséért szívesen elveszti mindenét. Szeretetéért meg is kapja jutalmát, mert az Üdvözítő így szól: «Ma lett üdvössége e háznak, mivelhogy ő is Ábrahám fia» (azaz erősen hisz, mint Ábrahám, aki Isten szeretetéből mindenét, egyetlen fiát is kész volt feláldozni.)

Mily szép ez! Mennyit tanulhat belőle az áldozó! Igen, az áldozó, mert mint mondtam, templombúcsu napján olvastatja Zakeus történetét az anyaszentegyház. Arra int minket ezzel, hogy amint a kőtemplom a szentségi Jézus lakóháza, úgy szívünk is az Ő temploma.

De követnünk kell Zakeust: még a gúnyt is el kell tűrnünk, ha a szentáldozás miatt ér az minket. Készeknek kell lennünk arra, hogy mindent feláldozzunk a szentségi Jézusért. Áldozzuk fel kiváltképen főhibánkat; vagyis azt a hibát, amelybe legtöbbször esünk. És ha a gonosz lélek azt sugallná is, hogy nehéz lesz a hiba nélkül élnünk, gondoljunk Zakeusra, aki nem törődik azzal sem, hogy miből fog megélni, ha Jézus szeretetéből minden vagyonát feláldozza. Pedig Jézus csak az ő házába tért be, az áldozónak pedig lelkében vesz lakást!

A szentségi Jézus megérdemli, hogy ily szépen bánjunk vele, hiszen Ő is szépen bánik velünk: csendes a szent ostyában, nem tesz nekünk szemrehányást mint Zakeusnak sem, hanem inkább üdvösséget hoz a háznak, a léleknek.

❧ 3000 első áldozó ❧

RÓMÁBAN, a pápa palotájában, a Vatikánban márc. 24-én összejöttek lelkészeik vezetése alatt a város első áldozói, számszerint 3000-en, hogy a pápa előtt kifejezzék hódolatukat. Mindnyájan abban a ruhában voltak, melyben először járultak a szentáldozáshoz, kezükben pedig kis virágcsokrot tartottak. Ő szentsége rendkívül kedvesen fogadta ezen jó gyermekeket, kikhez először, mert az Úr Jézus a szentáldozásban, elbeszélgetett velök, megáldotta s ajándékokkal bocsátotta őket haza.

Engedjétek hozzám a kisdedeket!

BFELSŐAUSZTRIAI községben — miként az előző években, úgy most is az első szentáldozás husvét után a második vasárnapon volt. Két testvér áldozott, a harmadik, a hét éves kis Márta mellettük térdelt és sirdogált. Egyik testvére, Paula így szólt hozzá: «Ne sírj Mártika, majd jövőre te is áldozhatol, most pedig lelki áldozást végezhetesz». «De kedves Paula, szól a Mártika nővérehez, én úgyis áldozom gyakran lelki-
leg». A tanító néni észrevette, hogy a két kicsi összeség s beszélget. Odament hozzájuk s küssé megdorgálta őket, hogy a templomban nemszabad beszélgetni. «S ugyan mondd csak Paula — kérdé a tanító néni mise után a templom előtt — mit sutogtatok?» Paula erre őszintén elmondta, hogy miről beszélgettek, majd így folytatá: «Tanító néni, a Mártik a mindennap szokott lelkileg áldozni». «Hogyan?» «Először megvizsgálja a lelkiismeretét, aztán fölindítja velem együtt (mert ebben segíték neki) a tökéletes bánatot, azután így imádkozik: «Jézusom, hiszek tebenned, Jézusom, remélek tebenned, Jézusom, szeretlek téged teljes szívemből s azért nagyon kérlek, jöjj kegyelmeddel az én kis szívembe; aztán hozzám húzódik s ájtatosan imádkozik».

«Mindennap szokott Mártika lelkileg áldozni?» — kérdé a tanító néni. — «Majdnem mindennap, csak ha valamely nagyobb hibát követett el, akkor nem mer». «Hát Mártika érti már, mi az a lelki áldozás, s tudja-e, hogy ki az Úr Jézus?» — kérdé tovább a tanító néni. — «Igen, ő tudja, hogy ki

«Hát Mártika érti már, mi az a lelki áldozás, s tudja-e, hogy ki az Úr Jézus?» — kérdé tovább a tanító néni. — «Igen, ő tudja, hogy ki

«Hát Mártika érti már, mi az a lelki áldozás, s tudja-e, hogy ki az Úr Jézus?» — kérdé tovább a tanító néni. — «Igen, ő tudja, hogy ki

«Hát Mártika érti már, mi az a lelki áldozás, s tudja-e, hogy ki az Úr Jézus?» — kérdé tovább a tanító néni. — «Igen, ő tudja, hogy ki

az Úr Jézus, s ha a gyermekek a szentáldozáshoz mennek, mindig sír bánatában, hogy ő nem mehet velők».

A tanító néni annyira szívére vette a kedves Mártika nagy vágyát az Úr Jézus után, hogy előkészítette őt a szentáldozáshoz s Jézus szent Szíve ünnepén Mártika az összes gyermekekkel együtt szívébe fogadhatta azt, ki után oly rég óta vágyódott. Oly buzgó s ájtatos volt első szentáldozása napján, mint egy égből leszállott kis angyal. Ettől kezdve naponkint áldozhatott, de most már nemcsak lelkileg — hanem szentségileg. S valahányszor áldozott, mindig egész napon át oly összeszedett volt, mint egy kis szent. Barátnői, sőt a nagyobb leányok is példát vettek róla.

Adjon Isten sok ilyen Mártikát a magyar leányok között is.

Szent Ferenc és a gyermekek.

INDIA és Japán nagy apostola, Xavéri szent Ferenc sokszor, igen sokszor kérte a gyermekeket, hogy imádkozzanak a bűnösök megtéréseért és érte. Egyik misszionáriusnak egyszer így írt: «Mondjátok meg a gyermekeknek, hogy emlékezzenek meg rólam imáikban, mert én nagyon bizom a gyermekek imádságaiban». Igen, mily erős s Isten előtt mily kedves az ártatlan, jó gyermek imája, akinek lelke ment a halálos bűnök-től és akinek szíve a Szentlélek temploma. Kedves gyermekeim, főleg ti, az Eucharisztikus Gyermekszövetség tagjai, imádkozzatok sokat a bűnösök megtéréseért, különösen akkor, ha kedves családokban van valaki, aki nem akarja tisztelni, imádni a jó Istent, vagy nem akar gyónni és áldozni, azért kérjétek a jó Jézus áldását.

Az eucharisztikus Gyermekszövetség gyűlése Budapesten.

GZ MÁR a második gyűlés. Június 4-ikén jöttek össze a leányok, körülbelül 200-an, 5-én pedig a fiúk, kik valamivel kevesebben voltak. Gyönyörű vetített képekben láttuk az Oltáriszentség keletkezését a szentmisében és csodálatos hatásait az áldozó lelkében. Utána még szent Cecília életében is gyönyörködtünk. Eza szent Cecília megerősítve a szentáldozástól inkább vértanuságot szenvedett, semhogy hitét megtagadva egy pogány emberhez ment volna férjhez. Nagy örömet okozott a gyermekeseregben a Gyermekszövetség külön kis ujsága, melyet legtöbben meg is vettek maguknak.

A kis lap most minden hónap elsején fog megjelenni vegye meg minden tag, mert csak négy fillérbe kerül. A gyűlés beszédrel és énekkel végződött.

Első áldozó levele.

Főtisztelendő Úr!

Az «Örökimádás» folyóiratból olvastam, hogy főtisztelendő úr szívesen fogadja az első szentáldozók leveleit. Fehérvasárnap voltam az első szentáldozáson. Szívem az örömtől úgy telve volt, hogy majd kicsordult. Azóta én mindig mamám gyóntatójánál gyónok. Vasárnap $\frac{1}{2}$ 9 órai szentmisén végeztem a szentáldozásom, melyben mamám is részt vett. Mindennapi májusi ájtatosságon kérve kértem a boldogságos Szűz Anyát, hogy minél méltóbb legyek a többszöri szentáldozásra. De most már hála Istennek tanítónőm és gyóntató atyám engedelmével többször is mehetek. Mindennap öt óraker kelek fel, hogy minél hamarabb az Úr Jézust magamhoz vegyem és az iskolába el ne késsem. Majd vakációban nem kell ettől félni. Így egész nap boldognak érzem magam.

Mély alázattal kezeit csókolja

Budapest, 1912 június 18-án

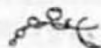
Sp. I.

IV. el. tanuló.

Aranyos gyermekek.

AGY-E, gyermekeim, ez remek cím! De kik lehetnek ezek az aranyos gyermekek? Ugy-e kíváncsiak vagytok rá? Rögtön megmondom. Ezek a montreal-környéki gyermekek. (Remélem tudjátok, hogy Montréal Északamerikában van.) Ezen gyermekek, kik Montreálban iskolába járnak, olyan jók, hogy az iskolások fele — körülbelül 200 gyermek — naponként járul a szentáldozáshoz. Pedig ezek nem a városban laknak, hanem a várostól kisebb-nagyobb távolságban, a környéken. Ezek a gyerekek nem félnek a hidegtől, mely Canadában (ez az állam neve) télen 25—35° (nálunk legfeljebb 10—16° hideg szokott lenni), nem félnek a nagy hótól, sártól, széltől, nyáron a melegtől, hanem napról-napra résztvesznek az Úr asztalánál; és pedig reggel 6—7 óraker. Nemrég nagyon sírt egy fiúcska. Kértem tőle: «Mi bajod? talán fázol?» Ő így felelt: «Nem fázom, de a mamám ma későn ébresztett föl s nem járulhattam a szentáldozáshoz, ez fáj nekem». Óh mily öröme lehet az édes Jézusnak, hogy Canadában ilyen aranyos gyerekek vannak! Akartok ti is örömet szerezni az Úr Jézusnak? S akartok ti is aranyos gyerekek lenni? Akkor gyakran és méltóan áldozzatok, főleg ti «Eucharisztikus szövetségek» kedves tagjai!

J. P.

Röptében a nagyvilág körül.

Eucharisztikus értekezletek Celldömölkön és Pozsonyban. *Celldömölkön* dr. Tauber Sándor, az Eucharisztia Társulat egyházmegyei igazgatója, nyitotta meg a népes értekezletet. Miután melegen üdvözölte a megjelent megyés püspököket és a vendégeket, hangsúlyozta, hogy minden eredményes keresztény tevékenységnek az Oltáriszentség az erőalapja.

Molnár Ignác kanonok *Az egyházi szónok kötelessége, tekintettel az Eucharisztia vételére s a gyakori áldozásra* címen tartott előadást. Dr. Tóth József apátkanonok *az oltáregyletekről és a gyakori áldozásról* beszélt nagy lelkesedéssel. Ezután dr. Lukesics József egyetemi tanár tartott figyelemreméltó előadást a *Középkori magyar papi imatársulatok-ról*. A legrégebb papi imatársulat a XIII. században keletkezett s ettől kezdve sohasem halnak ki egyházi életünkben, hogy az Oltáriszentség tiszteletét folyton élesszék.

Járosy Dezső előadása után az *Eucharisztia és a musica sacra*-ról dr. Hanauer A. István, az Eucharisztia-Társulat országos igazgatója, ismertette a bécsi eucharisztikus kongresszus szervezését, programját és az azon való részvétel módozatait. Lelkes szavakkal buzdított a megjelenésre, ajánlott hasznos eucharisztikus könyveket s felhívta a figyelmet az Eucharisztia-Társulatra.

Dr. Strommer Viktorin az *Eucharisztia szociális hatásairól* beszélt óriási lelkesedéssel s általános tetszéssel. A sikerült értekezletet a megyéspüspök, gróf Mikes János fejezte be s több fontos apróságra hívta fel a figyelmet: mint a rubrikák betartása, templomok nyitvatartása, a gyermekek belső vezetése.

A *pozsonyi* kongresszus a nagyszombati érseki helynökség papságának nagy részvételével folyt le. Az elnöki tisztet dr. Kohl Medárd püspök vállalta.

Dr. Szyllaba Emil főgimnáziumi tanár — a mi «Gyermekrovat»-unk vezetője — az *eucharisztia viszonyáról a gyermeklélekhez* tartott előadást.

Több szó esett ennek a nyomán az eucharisztikus gyermekszövetségről. Dr. Galcsék György az *oltáregyletek céljáról*, Bubernics plébános az *eucharisztikus triduumokról* s lovag Czaykovszky Evariszt a *misedldozat külső bemutatásáról* tartottak sikerült és tanulságos előadásokat.

A püspök úr, ki különös előszeretettel jön mindig Pozsonyba az eucharisztikus értekezletre, befejező szavaiban megemlékezett a bécsi eucharisztikus világkongresszus előkészítő munkálatairól s azok fenséges vezetőjéről, Izabella főhercegeasszonyról.

A hercegprímás és Majláth G. Károly erdélyi püspök üdvözlétükkel keresték fel az értekezletet.

Róma templomai. Tudvalevő, hogy a világ legnagyobb templomvárosa Róma. Számuk jóval meghaladja a 400-at. S ezek mindmegannyi művészeti tárházak. A képzőművészet minden remeke feltalálható bennük. De nincsen Rómában templomi műemlék, mely nem dicsérné valamelyik pápa bőkezűségét. S e tekintetben X. Pius se marad el elődei mögött. Részben az ő költségén fogják a szent Péter-bazilika főhajójában levő 76 korinthusi oszlopot fehér márvánnyal bevonni. Ez óriási áldozatkésztséget jelent, mert már az eddigi számítások szerint a kiadások három millió koronát fognak kitenni.

De új templomok építéséről is gondoskodott a szentatya Róma ujonnan fejlődő városrészei számára, amelyekben templomhiány nehezíti az intenzív lelkipásztorkodást. Már eleddig is öt plébánia-templom, számos kápolna és oratorium újjáépítése dicséri őszentsége főpásztori gondoskodását, most pedig a Porta Salaria előtt a harmadik új plébániát készül megalapítani és templommal ellátni.

Budapest, ha a zsidó polgármestert nem is, de a rohamos plébánia-és templom-alapítást igenis megirigyelheti Rómától.

A bécsi eucharisztikus világkongresszus már kapott pápai követet. Az utóbbi kongresszusokon Vanutelli biboros képviselte mindig őszentségét, most azonban — a hír szerint — *Rossum* biboros lett kiszemelve arra, hogy szeptemberben a bécsi eucharisztikus kongresszuson mint pápai követ elnököljön.

Németország a férfiak gyakori szentáldozása érdekében. A gyakori szentáldozás erősen hódított Németországban is, csak a férfivilág nem értette még eléggé meg a szentatya szándékait. A németek lelkipásztori buzgósága ezt azonban nem hagyja annyiban, hanem figyelmét és munkásságát kettőzött erővel fordítja a férfivilág meghódítására az eucharisztikus Úr Jézus számára. E célból alakult meg például Crefeld egyik plébániáján a *Férfi Apostolság* egyesület. Ugyanott keletkezett a *Férfiak Eucharisztikus Szövetsége* a következő egyszerű szabályzattal:

1. pont. A férfiak eucharisztikus szövetségének célja a gyakori szent-

áldozás előmozdítása. A szövetség a boldogságos Szűz különös oltalma alá áll.

2. pont. A hó minden negyedik vasárnapján a férfiszövetség közös szentáldozást végez.

A 3. és 4. pont az elüljáráságról és az évi közgyűlésről intézkedik.

Tagsági imának a gyakori szentáldozás előmozdításának szándékára egy vagy több Üdvözlégy Mária van előírva.

Az Oltáregyesület tagjai által nyerhető búcsuk. 1. Minden társulati tag azon hó valamelyik napján, amelyben a társulatba lépett, *teljes búcsút* nyer, ha töredelmes gyónás és áldozás után a szentatya szándékára imádkozik.

2. Minden tag ugyanezen föltételek alatt *teljes búcsút* nyer Urnapján vagy annak nyolcada alatt akármely napon.

3. Ugyanezen föltételek alatt *teljes búcsút* nyer minden tag minden hó első csütörtökén.

4. A hó valamelyik napján, melyet kiki tetszése szerint választhat, szintén azon föltételek alatt *teljes búcsút* nyer.

5. Ha a társulati tag halála óráján Jézus legszentebb nevét őszinte bűnbánattal hívja segítségül, ha mindjárt csak szívben is, ha ez szájjal nem történhetnék, *teljes búcsuban* részesül.

6. *Teljes búcsuban* részesül minden tag, ki töredelmes gyónás és áldozás után bármely templomban a legfölségesebb Oltáriszentséget meglátogatja, ha ez el is van zárva a tabernakulumban és e fölött a szentatya szándékára imádkozik és pedig a következő napokon:

Boldogasszony szeplőtelen fogantatásának ünnepén (december 8-án); Kisasszony napján, vagyis a bold. Szűz születése ünnepén (szeptember 8-án); Gyümölcsoltó Boldogasszony napján, vagyis Boldogasszony hirdetése ünnepén (március 25-én); Gyertyaszentelő Boldogasszony napján, vagyis Mária tisztulása ünnepén (február 2-án) és Nagy-Boldogasszony napján, vagyis Mária fölvételének ünnepén (augusztus 15-én); Mindszentkor (november 1-én); Halottak napján (november 2-án); Szent József (március 19-én); Péter és Pál apostolok (június 20-án); Keresztelő Szent János (június 24-én) és Szent János apostol és evangelista ünnepén (december 27-én).

7. A bold. Szűz és szent apostolok minden ünnepén a szent gyónás és áldozáshoz való járulás és a legfölségesebb Oltáriszentség látogatása után 7 évi és 7 negyvenedi búcsút nyer minden tag.

8. A 6. és 7. alatt elsorolt búcsukat azon tagok is elnyerik, kik a legfölségesebb Oltáriszentség látogatása helyett a szentgyónás és áldozás után az Oltári Titok tiszteletére 5 Miatyánkot, 5 Üdvözlöt és 5 Dicsőség az Atyának stb. és még e fölött a szentatya szándékára egy Miatyánkot, egy Üdvözlöt és egy Dicsőség az Atyának stb. végeznek.

9. Minden tag naponként minden jó cselekedeteért 60 napi búcsút nyer.

Akik a *havi egyesületi szentmisén* és szent tanításon résztvesznek, 7 évi és 7 quadrag. búcsút nyerhetnek.

Akik az *esfi ájtatosságokon*, akik a *választmányi*, akik a *terjesztőnői gyűléseken* résztvesznek, 7 évi és 7 quadrag. búcsút nyerhetnek.

Teljes búcsút nyerhetnek havonként egyszer azok, akik hetenkint 7 órát dolgoznak az ország vagy a missziótelepek szegény templomai javára vagy protestans vidékeken a körmenetek részére és az egyesület népkönyvtárai javára, csak ajánlják fel munkájukat egy kis ima által a jó Istennek.

300 napi búcsút minden egyes félórára, aki ebben a fentjelzett célokra dolgozik.

Minden bekebelezett papot kérünk, hogy évenként egy szentmisét mondjon, a *világiakat* pedig, hogy két szentáldozást ajánljanak föl a megholt tagok nyugalmaért. Ezen szentmisék és áldozások mindenikéhez teljes búcsú van csatolva, amely esedezéskép ezen lelkekre alkalmazható.

Ennyi, sőt még több alkalom nyílik a társulat tagjainak búcsú nyeresre, mit a hívő és szerető szív kétségkívüli megbecsülhetetlen kincsnek tart.

Mi lett a francia templomokból? *Hihetetlenül izléstelen, barbár dolgot* olvasok a párisiakról, ami sehogy sem méltó a műveltség fővárosához, ellenben igen alkalmas arra, hogy kiábrándítsa az embert a francia józilság iránt táplált hitéből. *Amióta a szekularizációt keresztülvitték s az állam egész sereg egyházi épületet konfiskált, sok templom, kápolna és klostrom szolgál olyan célra, ami eddigi magasztos rendeltetése után másnak, mint vandalizmusnak* (pusztítás, rombolás) *nem nevezhető.* Egy szép régi templomot Max Edvárd, a híres színész bérelt ki s lakóháznak használja. A szomszédságában levő Biron-szálló azelőtt a Sacré Coeur (szent Szív) apácák zárdája volt. Egy darabig Rodin, a világhírű szobrász használta műteremnek, a kincstár azonban mind neki, mind a szállótulajdonosnak fölmondott és más célra akarja fölhasználni a régi épületet. A legtöbb esetben át sem alakítják a világi használatra szánt templomokat. Egy takarékpénztár például *banküzletnek bérelt ki egy kápolnát* s a karcsú oszlopok tövében írő- és számológépek, vaskos üzleti könyvek foglalnak helyet s ásitó bankfiúk bámulják a gyönyörű festett ablakokat. A *Páduai Szent Antal* templomot nem jámbor hívők keresik föl, hanem a *mozifényképipar* legfrissebb ujdonságai iránt érdeklődő tömeg. A főoltár helyén széles vászon feszül a padsorokban szorongó közönség előtt: *a kápolnából mozi lett...* *Örök szegényfoltja* marad ez a modern vandalizmus Páris történetének s a jóérzésű embert csak az a remény vigasztalhatja, hogy *el fog jönni az az idő, amikor a franciák maguk fogják szegyelni magukat, hogy a huszadik század elején ilyen pogány nép élt az ország fővárosában.*

B. H. máj. 12.

KIMUTATÁS.

A Budapesti Központi Oltáregyesület tagjaitól 1912. január hóban befolyt alamizsnák:

Varga Jolán és Ilona Pécska 2 k., Gorzó Róza 1 k., Boldizsár Teréz 24 f., Tóth Sámuel Pinkafő 30 f., Tamás Mária Budapest 4 k., Juhász István pleb. Szimó 2.88 k., özv. Tömöry Károlyné 200 k., Bellaágh Istvánné 6 k., Kubát Rozália 4 k., Tordai Graill Erzi 2 k., Grócz Béla kanonok, Nagyvárad 7 k., Madaras Józsefné Budapest 10 k., Novák Mártonné 20 k., Teleky Géza 40 k., özv. Teleky Rezsőné 20 k., gróf Pálffy N.-né 30 k., Pálffy Anna grófnő 40 k., Eszterházy Schwarzenberg grófnő 20 k., Bunczel Nándorné 20 k., Miskó Józsefné terjesztő gyűjtése: Kesztler Ferencné 4 k., Sterl Károly és neje 4 k., Gyürsch Gyuláné 2 k., Killander Hermin 2 k., Bosznjakovits Miklósné 1 k., özv. Kabon Józsefné (résztv. t.) 10 k., Gózsa Terézia 4 k., Wolf Mártonné 4 k., Fühl Pál 10 k., Vágó János (résztv.) 5 k., Kiss Sándorné (résztv.) 5 k., Seifert Vilmosné 1 k., Korzenszky Antalné 4 k., Korzenszky Antal 4 k., Kratzer Rezsőné 2 k., lovag Pfriem Dénes 2 k., Németh Emma 2 k., Weigand Mária 1 k., Andresz Anna és Katalin 3 k., Peltzer Gyula és neje 4 k., Muzslai Ferenc és neje 10 k., Laitz Katalin 4 k., Pálházy Józsefné 4 k., Schröff Antal és neje 5 k., Hanuy Károly és neje 4 k., Zeidl Antalné 5 k., Gertein Paula 1 k., Reitsits Anna 1 k., Bujdosó Józsefné 10 k., Rusznyák Károlyné 2 k., összesen 120 k.; Szalka Erzsébet 2 k., Baracsi Anna 1 k., Szloboda Károlyné 2 k., Árkosy Ilona 4 k., Barabás Adrienne 2 k., Holéczy Józsefné terjesztő gyűjtése: Csesznák Istvánné 2 k., Oláh Istvánné 1 k., Kovács Józsefné 1 k., Holéczy Józsefné 4 k., összesen 8 k.; Rumpler Gézané terjesztő gyűjtése: Doroczák Pálné 1 k., Marai Antalné 1 k., Mayer Jánosné 10 k., Hader Julia 24 f., Rumpler Gézané 4 k., összesen 16.24 k.; Kesztelyi Betti terjesztő gyűjtése: Weidinger Györgyné 2 k., Paczona Antalné 2 k., Bajó Károlyné 4 k., összesen 8 k.; Révay Olga 2 k., Láng Margit 2 k., Lubinszky Györgyné 2 k., Madaras József 3 k., Madaras Jenő 2 k., Finta Róza terjesztő 16 k. és gyűjtése: Győry Ignácné 12 k., Baranyay Mihályné 12 k., Petrecz Jánosné 12 k., Csölle Katalin 8 k., Ziskra Ede 40 k., összesen 100 k.; özv. Letovics Alajosné 20 f., Reitsik Gézané 1 k., Bolváry Gézané 1 k., Pichler Jánosné 2 k., Ragányi Gézané 2 k., Szabó Terézia 2 k., Sümeg Mária 2 k., Szély Róza 2 k., Gloscher Anna 2 k., Druzits Erzsébet 2 k., Takáts Erzsébet 12 k., Kossmann Erzsébet és János 2 k., Till Erzsébet 3 k., Sörös Róza 2 k., Jánosi Olga 2 k., B. Horváth Gáborné 4 k., Szentkirályi Ilona 4 k., Molnár Józsefné 4 k., Zdrasil Anna 1 k., Hámor Józsefné terjesztő gyűjtése: Hámor József 5 k., Jális Ignácné 1 k., Hirk Erzi 1 k., Weisz Margit 1 k., összesen 8 k.; Pápay Gézané Muzsla 4 k., Kling Paula 2 k., Mészárosné G. Ágota 1 k., Csikné, Vajda Rozália 50 f., Gondáné, Tóbiás Boris 50 f., Balogné, Szalai Rozália 50 f., Nagyné Csik Anna 50 f., Frits Etelka gyűjtése, Várgedéről: 20 k., Szabó Kálmánné 2 k., Prits Etelka 2 k., Budai Mária 1 k., Fehérvári Mihály 1 k., balogfalvi hívek 24 k., kerekgedei hívek 19.64 k., kiscsömöri hívek 12.40 k., Drégely József 24 f., Sinko Brigitta 24 f., Komlós Margit 24 f., Házas Borbála 24 f., Bárdos Rozália 24 f., Makó Mária 24 f., Varga Margit 24 f., összesen 84 k.; Dornay Ilona Budapest 1 k., Gödölle Emma 1 k., Löffler Emilné 4 k., Lenz Anna 24 f., Hlavaty Jánosné 3 k.

A Budapesti Központi Oltáregyesület tagjaitól 1912. február hóban befolyt alamizsnák:

Dobrányi Mihályné Budapest 1 k., Hás Györgyné 1 k., San Marco hercegnő 20 k., Csere Mihály 1 k., Svabek Zsófia 1 k., Bognár Mihály Gyöngyös 10 k., Ábrahám Györgyné Budapest 2 k., özv. Balás G.-né 2 k., Hornyák Istvánné Kakucs község 8 k., Ertner Józsefné 4 k., Kálvin Imre 4 k.

(Folytatjuk.)

Szerkesztő: Tiefenthaler József.

Női kézimunkákhoz

szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók

Berger és Feiszinger

Budapest, IV., Korona-u. 4. szám.

Oltáregyesületi érmek

aluminiumból, újézüstből vagy valódi ezüsből többféle kivitelben kaphatók Kalocsán a Rózsafüzérszövő Híziipari Vállalatnál. Csinos és tartós szentolvasók. Érmek, keresztek, szentképek, skapulárék, skapuláré-érmek és egyéb kegytárgyak. Első szentáldozási képek. Imakönyvek és hitbuzgalmi művek. Lurdi víz.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Cím: _____

RÓZSAFÜZÉRIPAR, KALOCSA.